

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.792 van 25 september 2000
in de zaak A. 89.966/VII-20.623.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. QUANTEN,
kantoor houdende te HASSELT,
Stadsomvaart 86

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Indiase nationaliteit, op 2 maart 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 3 november 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoeker op 28 januari 2000 ter kennis gebracht;

Gelet op de beschikking van 10 maart 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 juni 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 juli 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. QUANTEN, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat verzoeker op 11 mei 1999 het Rijk binnenkomt en zich op 12 mei 1999 vluchteling verklaart; dat op 3 november 1999 de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing neemt tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 25 januari 2000 de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voornoemde beslissing bevestigt; dat dit de bestreden beslissing uitmaakt die als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 21 december 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Punjabi machtig is.

Betrokkene, die verklaart de Indische nationaliteit te bezitten, beweert een sikh te zijn afkomstig uit Begowal in district Kapurthala (Punjab). Betrokkene verklaarde tijdens het interview in dringend beroep dat hij lid werd van de 'All Indian Sikh Student Federation' (A.I.S.S.F.) op 1 april 1985. Eén maand later vervoegde zijn broer R. S. ook de rangen van het A.I.S.S.F. Omdat ze lid waren van het A.I.S.S.F., werden beiden gevisieerd door de politie. Aldus verliet betrokkene's broer R. het land in 1990, terwijl betrokkene zelf in India bleef. Betrokkene's broer vroeg asiel aan in België, maar keerde in 1992/1993 terug naar Pakistan, waar hij lid zou worden van de 'Panjwar'-groep ('Khalistan Tiger Force'). Omdat de politie ondertussen vernomen had dat zijn broer zich in Pakistan bevond, werd betrokkene op 10 juli 1995 opgepakt en overgebracht naar het Begowal politiekantoor. Hij werd er gefolterd en ondervraagd over zijn activiteiten voor het A.I.S.S.F. en over zijn broer. Op 12 december 1995 kwam hij tenslotte vrij mits bemiddeling van de dorpsouderste J. S.. Tien dagen na zijn vrijlating kwam de politie informeren naar betrokkene, maar betrokkene was echter niet thuis. Hiertengevolge werd betrokkene bang en besloot te vluchten naar Bayana Junction (deelstaat Rajasthan). Daar werkte betrokkene bij een auto-electricien. In december 1998 werd ene S. S. gearresteerd toen die uit Pakistan kwam. Deze gaf de naam van betrokkene door, aangezien S. S. een strijdmakker was van betrokkene's broer R.. De politie kwam betrokkene arresteren in zijn ouderlijk huis in Begowal. Omdat ze hem niet aantroffen, verklaarde ze hem als een 'wanted person' en hingen in het hele land affiches op. Toen betrokkene dit te weten kwam in Rajasthan, besloot hij te vluchten. Aldus verliet hij zijn land op 29 april 1999 om via Moskou en Praag uiteindelijk op 11 mei 1999 in België aan te komen.

Vooreerst is betrokkene's relaas niet wars van enige tegenspraak waardoor kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van betrokkene's verklaringen. Zo is het weinig geloofwaardig dat betrokkene pas tijdens de procedure in dringend beroep beweert dat hij door de politie als 'wanted' zou zijn verklaard en dat er overal in heel India opsporingsberichten (in de vorm van affiches) zouden zijn verspreid. Ook de arrestatie van ene S. S. (medestander van betrokkene's vermeende broer) werd niet eerder vermeld.

Niettegenstaande betrokkene op het Commissariaat-generaal zijn vlucht baseert op deze twee elementen, repte hij daarover met geen woord op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het brengt de geloofwaardigheid van zijn relaas compleet in het gedrang.

In deze context maakt betrokkene dan ook niet aannemelijk daadwerkelijk en systematisch vervolgd te worden door de Indische autoriteiten. Het is immers ongerijmd dat betrokkene over heel India zou gezocht worden, zonder dat er ook maar de minste (officiële) (juridische) stappen tegen betrokkene werden ondernomen (zoals bijvoorbeeld het opstellen van een FIR en/of arrestatiebevel). Ook het feit dat betrokkene onvoorwaardelijk vrijkwam na zijn vermeende detentie (10 juli 1995 - 12 december 1995), mits bemiddeling van de dorpsvoorzitter, wijst erop dat de Indische autoriteiten in hoofde van betrokkene geen potentieel gevaar zagen, en hem niet alsdusdanig viseren.

Overigens is het niet duidelijk waarom betrokkene niet (na een verblijf van ruim drie jaar) in Rajasthan zou kunnen verder leven. Immers, betrokkene verklaarde in Rajasthan geen problemen te hebben ondervonden. De inval in zijn ouderlijk huis (waaromtrent overigens de nodige twijfels kunnen rijzen) is dan ook geen voldoende zwaarwichtige reden om zijn land te moeten verlaten.

Ook de door betrokkene meegebrachte overtuigingsstukken vermogen niet diens asielaanvraag te beïnvloeden. Zo gaat het enerzijds om krantenartikels waarin de naam R. S. vermeld wordt. Deze stukken handelen over betrokkenes vermeende broer (betrokkene kan immers geen enkel bewijs van familiale band aanbrengen) en niet over betrokkene zelf.

Anderzijds vermag het in België opgestelde medisch verslag geen uitsluitsel te geven omtrent de oorzaak van betrokkenes beweerde verwondingen.

Ook beide voorgelegde 'affidavits' betreffen louter persoonlijke verklaringen van betrokkenes moeder en het plaatselijk dorpscomité. Het gaat hier geenszins om officiële stukken die betrokkenes relaas zouden kunnen ondersteunen of in een meer geloofwaardig daglicht plaatsen.

Tenslotte dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet in het bezit was van enig reis- en/of identiteitsdocument, zodanig dat noch diens reisweg doch diens identiteit kunnen worden gecontroleerd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van

betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 november 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)." ;

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Aangezien vertoger tijdens zijn verhoor in dringend beroep tot heronderzoek zijn asielaanvraag steunde op het feit dat zijn fysieke integriteit niet gewaarborgd was in zijn land van herkomst nu hij op 10.07.1995 door de politie opgepakt en ernstig gefolterd werd;

Dat vertoger bij zijn asielaanvraag een medisch attest neerlegde en waarin de door vertoger opgelopen verwondingen in zijn land van herkomst werden beschreven;

Dat de Commissaris-Generaal evenwel dit medisch verslag terzijde schuift door te stellen dat het medisch verslag geen uitsluitsel vermag te geven omtrent de oorzaak van vertogers verwondingen;

Dat de Commissaris-Generaal evenwel niet aantoon op welke concrete elementen in het medisch verslag hij steunt om te stellen dat dit verslag terzijde moet worden geschoven;

Dat daarnaast de Commissaris-Generaal evenwel ook had dienen na te gaan of vertoger – in geval van een gedwongen terugkeer naar zijn land van oorsprong – niet het voorwerp zou kunnen uitmaken van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen of onderworpen zou kunnen worden aan foltering, nu vertoger in zijn verhoor duidelijk had aangegeven dat hij reeds aan foltering was onderworpen geweest en o.a. juist daarom zijn land van oorsprong was ontvlucht;

Dat art. 1 van het E.V.R.M. immers aan elke van de verdragsluitende partijen – en waaronder België – de verplichting oplegt aan eenieder die onder haar rechtsmacht ressorteert, de rechten en vrijheden en zoals vastgelegd te verzekeren;

Dat de Commissaris-Generaal dan ook had dienen te motiveren of er in hoofde van vertoger een mogelijke schending van art. 3 E.V.R.M. zou kunnen bestaan in geval vertoger in uitvoering van de verblijfsweigering van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 03.11.1999 terug naar zijn land van herkomst zou geleid worden;

Dat de beslissing van de Commissaris-Generaal niet naar recht verantwoord(t) is alwaar hij beschikt dat : 'De commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren'.

Dat immers het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar arrest dd. 15.11.1996 nog stelde dat een gedwongen terugkeer van een Sikh naar zijn vaderland een inbreuk op art. 3 EVRM uitmaakte, nu algemeen geweten en aangetoond is dat in India de mensenrechten – en deze van de Sikhs in het bijzonder – op grove wijze geschonden worden – en dit ook nog in 1996 – en dat geen sluitende garantie voorhanden is dat de mensenrechten van de Sikhs door de politie gerespecteerd worden en derhalve een gedwongen terugkeer naar India een inbreuk op art. 3 EVRM uitmaakt; (E.H.R.M., 15.11.1996, nr. 70/1995/576/662 CHAHAL c./ VERENIGD KONINKRIJK) ";

3.1.2. Overwegende dat op het eerste gezicht de bestreden beslissing op goede gronden overweegt dat het

relaas van verzoeker weinig geloofwaardig is, omdat hij geen melding heeft gemaakt voor de Dienst Vreemdelingenzaken van de twee elementen waarop hij in essentie zijn vluchtrelaas baseert, met name dat hij door de politie wordt gezocht en dat hiertoe overal in India opsporingsberichten zouden zijn verspreid en dat hij niet heeft vermeld dat de medestander van zijn vermeende broer werd gearresteerd; dat verder terecht wordt overwogen dat verzoeker het op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt dat hij in heel India zou worden gezocht, zonder een FIR of een arrestatiebevel te kunnen voorleggen; dat tenslotte de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen, zodat verzoeker in de huidige stand van de procedure niet aantoonst dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt;

3.1.3. Overwegende dat uit de inhoud van het attest van 16 december 1999 opgesteld door Dr. M. BUTTIENS blijkt dat dit attest geen uitsluitsel vermag te geven over de oorzaak van de verwondingen van verzoeker;

3.1.4. Overwegende dat het enig middel van verzoeker niet ernstig is, zodat niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de ingeleide vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op vijftientig september
tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.